

Շուշանիկ Կուրդինյան

Գարնանամուտ

Նորից գարուն,
Կարմիր արև,
Թռչունի երգ,
Առվի խոխոջ . . .
Նորից հույսը մարդուն ընկեր
Ու պահապան:
Նորից երգը միշտ սրտահույզ
Ու խնդալից:
Նորից լուծը
Թեթև, անցավ՝
Թոթափելու մոտ ու խախտուտ:
Մորմոքները մթնշաղի թների պես
Շուտ նոսրացող:
Կապանքները՝
Անցողական,
Զրկանքների թիվը հաշված . . .
Որքան ծաղիկ
Պիտի բացվի . . .
Որքան ճաճանչ
Պիտի շոյե բաց դեմքերը . . .
Որքան ցնծերգ
Պիտ ոլորա կրծքերի տակ . . .
Որքան համբույր պիտի պոկվի

Շրթունքներից՝
Փորագրվի
Հուշերի մեջ . . .
Արևները սրտերի մեջ
Պիտի վառեն
Բախտի թագին,
Որ խնկարկվի կյանքն ու ապրում . . .
Գիշերների սթորյան մեջ
Պիտի երկնեն կոկոնները
Հագարերանգ,
Բողբոջներ՝
Ցողով սնած .
Ծնվող խոտով
Պիտի լցվեն
Դաշտերն անծայր,
Թևավորող
Թռչուններով՝
Օդը հատակ
Ու բուրալի . . .
Որքան թիկունք
Պիտի ծովի
Խոնավ հողին,
Կոշտ հանքերին,
Հնոցի դեմ,
Սալի առաջ,
Ծանրության տակ՝
Որ ապրելու խլե հնար . . .
Ժիր աղմուկը բահի, մուրճի
Եվ քլունգի,
Որքան քրտինք պիտի քամե
Ճակատներից
Արևակեզ,
Ու ողողե ողջ արդյունքը

Աշխատանքի . . .

Տրտում մտքերը գերել են ինձ,

Տխրած չէի ոչ մի գարնան:

Ու լալիս է

Անմխիթար

Միրտս հիվանդ . . .

Որքան կսկիծ ծլեց ծաղկեց

Եվ ինձ համար . . .

Ու թույլ եմ ես,

Կընկնեմ խամրած՝

Երբ ծլում է խոտը, կանաչ,

Երբ ծաղկում են

Ծաղիկները հազարերանգ . . .

1920 թ. 3 ապրիլի